

Uzlařská regata - 30. 4. 2016

„Sraz u stánku s fornetti?! Tak to je fakt pohůnský!“ Probíhá mi hlavou při čtení informátoru. Nicméně nezbyvá než se podvolit a vyrazit na cestu. Vystupuji s autobusu číslo šestnáct a přibírám k sobě potutelně se usmívajícího Štístka, následuje nervózní přešlapování před stánkem s fornetti, kde by prodejci jistě chytili značnou schízu ... kdyby měli otevřeno. Nakonec se dává dohromady naše komorní skupinka ve které nechybí: Davča, Vlastík, Proke, Tade, Šotouš, Štístko a já.

Krátká jízda ubíhá jako voda a my brzy stoupáme do mírného kopce, který nás dělí od zbytku účastníků a organizátorů této velkolepé uzlařské soutěže. Skládáme zavazadla, registrujeme se (nutno zmínit, že zastoupení máme ve všech kategoriích!) a připravujeme se na těžký zápas, konkurence je silná. Někteří se snaží narychlo nacvičit a natrénovat to, co mají ovládat už dávno, mnoho účastníků, včetně mě, se musí naučit správnou rybářskou spojku/autíčka, protože jinak by se mohl opakovat scénář z minulého roku, tedy že většina našich členů dostane „děčko“, bude tedy diskvalifikována.

Lodřák, ambulák, škořák, zkracovačka, autočíka, dračááák ... KONEC! Tak nějak vypadá běžné vázání série uzlů, byť v praxe se objevuje rozhodně více stresu a emocí, než číší z mého popisu. Účastníci se střídají v rychlém sledu, můj prst je už otláčen od neustálého mačkání stopek, ale pomalu se blížíme ke konci prvního kola. Nedostatek závodnic je především v kategorii rangers, kde nakonec neprobíhá finále z důvodu jediné postupující. O to tvrdší boj je možno sledovat v ostatních skupinách.

Do finále postupují jen ti nejlepší, kdyby některý z lidí z blízkého okolí dostal chuť na procházku (v čemuž počasí skvěle vyhovovalo), tak by se mu poštěstilo spatřit skutečně skvělou ukázkou této veskrze praktické skautské dovednosti. Za zmínku jistě stojí Štístkovo vítězství v roverské kategorii (bodejť by ne, když váže uzly ve škole pod lavicí) s fenomenálním časem dvacetičtyř sekund. Následné superfinále ovládl Lístek s časem okolo osmnácti vteřin, což je neuvěřitelný čas a hned v závěsu za ním byl právě Štístko se svým osobním rekordem dvacetjedna vteřin.

Poslední aktivitou je tradičně velká hra. Tentokrát se odehrává v mírně pofidérním světě, kde žijí lesní monstra a je možno probudit k životu špagetové bestie. Ano, takto to zní ještě bláznivěji, vím o tom, ale docela to odpovídá. Účastníci se rozdělili na tři týmy a jejich úkolem bylo z hlídaných stanovišť uzmout zpod pařátů lesním monster cenné suroviny a stvořit mocné špagetové monstrum, které by lesní démony zahnilo. To se také po vyčerpávajícím boji podařilo a špagetový lid mohl slavit svůj úspěch.

Vyhlášení, pokřiky a pekelný běh, asi tak by se dalo popsat deset minut před odjezdem autobusu. Udýchání a s lehkým úpalem v případě Vlastíka zastavujeme až na zastávce, kde pak čekáme dalších několik minut. Odhad nám holt nikdy přespříliš nešel.

Po příjezdu předáváme naše mladší členy a rozprcháme se domů, za jídlem, stínem a pohodou sobotního odpoledne. Akce byla velmi povedená, jen by to chtělo pořádně cvičit, aby se nás příště sešlo daleko víc a hlavně mladších ročníků! Tak zase za rok, pohůnci!

Pavel